

Pech gehad?

Dagboek van een kindernwens

Patty Zoet

© 2021

Auteur: Patty Zoet

Tekstredactie: Steven Bodeving

Vormgeving: RAZA, Daphne van Langen

Illustraties: Yvonne Heijneman-Stevens

Drukwerk: Slimdruk

Dit boek heeft een soundtrack!

Kijk www.pattyschijft.nl voor de link

Voor
Paul, Prinses en Jolijn*

~ Met jullie is het leven leuker! ~

*Alle vogels poetsen hun veren
fatsoeneren hun staart
Sjouwen met stokjes
met touwtjes, met klei*

*Alle vogels fluiten een loklied
Bouwen een nest
Leggen een wonder in de vorm van een ei*

*Alle vogels, maar zonder jou
en zonder mij
Wanneer worden jij en ik
eens wij?*

Mary Heylema – Hebban olla vogala'
Uit de bundel *Ik wou dat ik een vogel was*

2020

5

‘Mevrouw, mevrouw?’

‘Oh ik ben blij dat ik u tref, ik ben verdwaald en het is zo donker hier...’

‘Zet uw fiets even aan de kant’.

‘Ok’.

‘U rijdt zonder licht en u heeft uw telefoon in uw hand’.

‘Mijn licht? Oh, die voorlamp ja, die hapert afen toe. De dynamo moet even warm worden, ik kom net van de bushalte. Ik wilde hier voor het donker zijn, maar ik had vertraging onderweg. Ik kan mijn B&B niet vinden. Volgens mij fiets ik de verkeerde kant op. Het is ook zo aardedonker. Ik ben helemaal niet bekend hier. Ik denk dat ik verdwaald ben’.

‘De boetes voor rijden met een telefoon in de hand zijn heel hoog, weet u dat?’

‘Eh nee, ik heb nog nooit een boete gekregen’.

‘Ik zal u matsen, u krijgt alleen een boete voor het rijden zonder licht’.

‘Tja, wat moet ik hierop zeggen... dankjewel?’

Dit is mijn eerste kennismaking met Ulvenhout, Noord-Brabant. Niet bepaald het warme welkom waar ik op heb gehoopt. In dit kleine dorp huur ik een week lang een huis. Ik ben hier om te schrijven, na te denken, een periode af te ronden. Ik heb zes dagen de tijd om de afgelopen acht jaar van mijn leven te beschrijven. Ik heb geen tijd te verliezen.

2012

7

*Ik dacht nooit aan morgen
vandaag was lang genoeg
Totdat ik jou zag
en ik dacht ineens aan morgenvroeg*

Guus Meeuwis – Toen ik je zag

De prijs van benzine is nog nooit zo hoog geweest. Het kabinet Rutte-1 valt en het cruiseschip Costa Concordia vergaat weliswaar, maar niet de hele wereld, zoals aangekondigd werd. Het is ook het jaar waarin ik stop met het slikken van de pil. Paul, mijn vriend (het blijft een rare term maar ja, we zijn niet getrouwd en hoe moet ik hem anders noemen?), en ik gaan voor het ‘echie’ zoals dat heet. Ik zou graag zeggen dat het een romantisch moment was, maar zoals dat vaak gaat met grote beslissingen in het leven: ze zijn genomen voordat je er erg in hebt.

Het moet een doodnormale avond zijn geweest. We staan in de badkamer. Ik sta zoals altijd bij de linker wasbak, Paul bij de rechter. Andersom kan niet, want Paul is links en op een por in mijn zij elke avond zit ik niet te wachten. Ik poets mijn tanden, onderwijl zoekend naar mijn pilstrip. De strip is op. Ik zoek in de badkamerkast naar het doosje met voorraad. Er zit nog maar één strip in. ‘Schat, moet ik voor de vorm deze strip nog slikken, of zal er ik er nu maar gewoon mee stoppen?’ Paul verslikt zich in zijn tandpasta. Hoestend en proestend spuugt hij de laatste resten in de wasbak. Hij richt zich op en kijkt me onzeker aan. Dan volgt er een knikje: stop er maar mee.

We zijn op dat moment drie jaar samen. *Music1983* en *Berggeit* vinden elkaar eind november 2009 via Relatieplanet. Een hulpverlener, werkzaam in een daklozenopvang en een constructeur, (hij maakt berekeningen voor de bouw om bijvoorbeeld te voorkomen dat een gebouw instort), een alfa en een bèta. Hij is dyslectisch en ik heb dyscalculie, waardoor ik niet kan rekenen. Ik zie niet

dat een bank van twee meter twintig nooit in onze woonkamer van vijfendertig vierkante meter gaat passen, mijn woordgrapjes snapt hij niet of veel te laat. Ik werk met mensen, hij met cijfers. Ik stem links, hij rechts van het midden. Terwijl ik in mijn kinderjaren met mijn ouders en zus opgevouwen op de achterbank in een Opel Kadett naar Frankrijk tufte voor een vakantie met de vouwwagen, ging hij met het vliegtuig naar Griekenland. Zijn vader had een eigen boekenzaak, mijn vader was orderpicker. Hard werken voor je geld, niet zeuren, goed je best doen op school en niet brutaal zijn, dat zijn motto's waarmee wij zijn opgevoed. We schelen dertig dagen in leeftijd. Op de foto's uit onze kindertijd zie je dan ook hetzelfde speelgoed en kleding terugkomen: joggingpakken met Mickey Mouse erop, Flippo's en een discman. Internet was er nog niet en we hadden geen mobieltjes. Onze ouders zeiden: 'Je komt thuis wanneer de lantarenpalen aangaan'. Welkom in de jaren negentig!

Mijn familie sluit Paul direct in de armen. Niet in de laatste plaats omdat hij telefoons en computers weer tot leven kan wekken. Paul is een lieverd met een hart van goud. Hij maakt nooit ruzie. Als hij ergens binnenkomt, begint iedereen te lachen: 'Hé, daar is Paul!' Als ik ergens binnenkom, deinzen mensen terug, aftastend in wat voor bui ik vandaag ben. 'Is ze vandaag een donderwolk of een zonnetje?'. Ik ben dan misschien niet altijd even stabiel, het is met mij in ieder geval nooit saai. Pauls familie is wat gereserveerder en het duurt even voordat ze aan mij en mijn recht-voor-zijn-raap mentaliteit gewend zijn. Paul en ik leren veel van elkaar. Ik leer Paul dat het in het leven om méér draait dan hard werken en geld verdienen. Een avondje naar een schouwburg of uit eten doet wonderen voor je relatie. En ja, dat kost geld. Ik laat hem zien dat je ook pech kunt hebben, het leven is niet maakbaar en het maakt enorm veel uit waar je wiegje heeft gestaan. Paul leert mij de schoonheid in te zien van moderne architectuur: 'je moet Nederland niet willen veranderen in een openluchtmuseum'. En dat ik soms, als ik iets wil bereiken, mijn grote mond moet houden. Hebben we dan niets gemeen? Jawel. We houden allebei van sport (fietsen, hardlopen, wandelen) en van patat.

Na wat heen en weer mailen via de website spreken we af om elkaar te ontmoeten. Ik verwacht er niet veel van. 'Hij komt óf niet opdagen, óf hij is heel anders dan hij zich voordoet', voorspel ik vooraf aan een vriendin. 'Ik ben vast binnen een kwartier weer thuis', zeg ik ook nog. Niets is minder waar. Paul komt - uiteraard te laat, maar die karaktertrek ken ik op dat moment nog niet - letterlijk mijn leven binnen gefietst om nooit meer te vertrekken. Onze eerste date eindigt niet na een kwartier, maar pas om twaalf uur 's nachts en twee weken later wonen we nagenoeg samen. We zijn of bij hem thuis of bij mij. Ik woon op dat moment voor het eerst in mijn leven echt op mezelf, niet meer bij mijn ouders of in een studentenhuis. Ik heb mijn draai gevonden. Ik heb leuk werk, mijn huis is ingericht precies zoals ik dat wil, ik heb twee cavia's en ik eet elke avond wat ik

lekker vind. In de weekenden lig ik urenlang in mijn tweepersoonsbed met mijn laptop en de restanten van het ontbijt. Ik werk in een daklozenopvang en als ik avonddienst heb gehad, ben ik nog net op tijd bij de snackbar om de hoek om een patatje zonder te kunnen scoren. Niemand die er wat van zegt. Af en toe blijft er wel eens iemand slapen, maar nooit voor lang. Ik wil mezelf enorm bewijzen: 'Kijk mij eens, vrouw van deze wereld. Zelfstandig en onafhankelijk'.

Die onafhankelijkheid verdwijnt met de komst van Paul. Binnen enkele dagen was ik zijn sokken en kook ik zijn eten. Ik geef hem meer groente en fruit dan hij in jaren heeft gehad. Honderd jaar emancipatie verdwijnt als sneeuw voor de zon in slechts enkele dagen. Mijn cavia's moeten naar een opvang, omdat Paul enorm allergisch voor hen blijkt te zijn. Zes maanden na onze eerste date trek ik bij hem in. We wonen eerder samen dan dat we met elkaar op vakantie zijn gegaan. Als we enkele weken later weg liggen te regenen in een tentje en onze eerste ruzie krijgen, heb ik wel even twijfels. Ik kan niet meer terug naar mijn eigen huis!

Als we een jaar samenwonen kopen we ons huis. Het is een compleet uitgewoonde eengezinswoning uit de jaren zeventig, we kopen het voor een prikkie van een woningbouwvereniging. De muren blijven overeind, maar los daarvan moet alles vernieuwd worden. Familie en vrienden verklaren ons voor gek. Wij zien de ruime kamers, dito tuin en het prachtige uitzicht, zij zien alleen de vergeelde muren, bruine tegels, de schimmel en de klimop die door de ramen groeit.

Na de aankoop van ons huis begint onze kinderwens te groeien. Ik droom regelmatig van een blond jochie dat door onze tuin scharrelt en de druiven van de struik plukt. Ik denk dat ik een typische jongens-moeder zal zijn. Ik houd nu eenmaal niet zo van prinsessen en al dat roze glittergedoe. Ik zie een jongetje voor me met het zonnige karakter en het uiterlijk van Paul en, vooruit, mijn gevoel voor taal. Het kindje zal waarschijnlijk grote voeten krijgen, slechte ogen (we zijn allebei brildragend) en hooikoorts. Ach, je kunt niet alles hebben in het leven. Op het moment dat ik mijn pilstrip weggooi zitten we nog midden in de verbouwing. De zolder en badkamer zijn klaar, maar we moeten nog flink aan de bak om de eerste etage, de keuken en de tuin op te knappen. Is dit een ideaal moment om zwanger te raken? Nee, absoluut niet. Maar ach, kinderen hebben een levertijd van negen maanden en het zal vast niet in één keer raak zijn. 'We moeten er wel rekening mee houden dat we niet uitgerekend zijn in december. Dat is zo lastig met al die feestdagen', zeg ik die avond tegen Paul.

Het is dan november 2012. Wat zijn we nog verschrikkelijk naïef.